

Неопалима купина людської пам'яті

*Л.Г. Сергієнко, вихователь
сmt Недригайлів, Сумська обл.*

1-а дитина.

Ми прийшли сьогодні на свято,
Де і радість, і сум у серцях.
Не злічити життів всіх солдатів,
Що забрала проклята війна.

2-а дитина.

Ми землю любимо свою,
Красиву і величну.
Яку в жорстокому бою
Нам зберегли навечно.

3-я дитина.

Хай пам'ять знову нас веде
В роки далекі, грізні.
За все «спасибі» від дітей
Ми кажемо Вітчизні.

(Співають пісню).

Це моя Україна

Зацвітає калина,
Зеленіє ліщина,
Степом котиться диво-луна.

Приспів (двічі):

Це моя Україна.
Це моя Батьківщина,
Що, як тато і мама, одна.

України немає
Без пісень солов'я.
Ми щаслива єдина сім'я.
Приспів (двічі).

4-а дитина.

На світанку того літа,
Коли мирно спали діти,
Гітлер дав військам наказ
І послав своїх солдатів
В край наш мирний убивати.
Всіх людей, а значить — нас.

5-а дитина.

— Вставай, народ! — почули клич Землі.
Солдати, воїни. Дорослі і малі.
Один за одним йшли батьки й сини
Дорогами священної війни.

(Звучить пісня у виконанні дорослих «Степом-степом»).

6-а дитина.

В боях жорстоких проливалась кров.
За річку Ворсклу й сонячний Дніпро.

За кожне місто, кожне село.
За все, що на землі росло.
За усмішки малят, за світлий клас.
За мир, за щастя кожного із нас.

7-а дитина.

Такої ми чекали перемоги.
Бажаючи угледіть край війни.
Але в диму губилися дороги,
І додавалось людям сивини.

8-а дитина.

Священні місця і дороги,
Якими на подвиги йшли.
Солдати весну Перемоги
Країні з боїв принесли.

(Танець «Яблучко», виконують діти).

10-а дитина.

На площі, де воїн з граніту
Незмінно на варті стоїть,
Як пам'ять, несемо ми квіти —
Там вічний вогонь струменить.

11-а дитина.

А подвиг ваш неоціненний,
Його вершили ви і довгі ночі й дні.
Без нього не було б і України,
Найкращої на всій землі.

(Діти ветеранам вручають гвоздики, а хлопчик і дівчинка ставлять корзину із квітами біля центральної стіни актового залу).

12-а дитина.

В сьогоднішній день мирний
Станьте разом, друзі,
Хлопчики й дівчата.
І мов птахи в лузі,
Співайте для дідуся і тата.
Співайте для рідних
Пісні веселенькі.
Хай їм за труди буде дяка довгенько.

*С.С. Івануха, вчитель
с. Новомихайлівка, Херсонська обл.*

Мета. Розширювати знання дітей про свято 9 Травня та події Великої Вітчизняної війни. Виховувати у дітей гордість і вдячність воїнам-визволителям за перемогу над фашистами, розширити, уточнити їхні знання та уявлення про трагічні дні війни.

Учні.

У день глибокого квітучого маю
До тебе, людино, звертаюсь, волаю.
Залиш на хвилину щоденні турботи,
З собою побудь у глибокій скорботі.

Згадай чоловіка, товариша, брата,
Дружину, сестру чи посивілую матір.
Усіх, хто кував перемогу й загинув
За тебе, за мене, за всю Батьківщину.

Хто фронтом звитяги йшов поруч з тобою,
Боровся з фашизмом і гинув у бою.
Хто месником смілим тоді партизанів
І ворога нищив героєм незаним.
Згадай їх усіх, замордованих, вбитих,
І гідно живи їх життям недожитим.

Чимало свят дарує нам весна.
Як в рідний дім повернення з дороги.

Та є найбільш хвилюючим для нас
Величне Свято Перемоги.

Це свято не затьмариться в віках,
В цей день нестимуть люди завжди квіти,
Не обміліє пам'яті ріка –
В серцях нащадків буде жити.

1-й ведучий. У світанковій червневій імлі
1941 року на нашу країну раптово напали
фашисти. Над Україною з'явилися
«юнкери». І засвітили перші бомби. Вони
бомбили, розорювали наші міста і села,
вбивали жінок і дітей. Війна була важкою.

Учні.

Чому цей світ такий жорстокий?
Навіщо нам ота війна?
Страждають діти, гинуть люди,
А скільки знищено добра!

На час покрилась тьмою ночі
Свята омрія земля,
І чобіт варвара толоче
Твої сади, твої поля.

Над тілом обгорілої дитини
Схилилась мати:
«Люлі, сину, спать...»
Розмотувала бережно ряднину
І знову починала навивать.

2-й ведучий. Страшною і кривавою була та війна
– найжорстокішою з війн в усій історії людства.
Втягнувши у свій кривавий вир майже всі народи
світу, вона принесла на нашу землю страшні
руїни, знищила неоціненні скарби, які людство
нагромадило впродовж тисячоліть.

Учень.

І серце затискається в солдата:
Сплюндрована, розтоптана, розп'ята
Лежить у темряві його земля – і звідтіля
Все чуються йому тужливі крики:
– Прийдіть, помститься за криваві ріки,
за рани!

1-й ведучий. Протягом майже чотирьох років
продовжувалась битва з ворогом. Шлях до
перемоги був довгим і важким. В цих жорстоких і
кровопролитних боях наші солдати проявляли
неперевершені зразки мужності й героїзму, що
згодом і забезпечило перемогу над ворогом.

Учениця.

Фашистських атак ми немало відбили,
І ще доведеться відбити немало, —
Та де ми, гвардійці, в бою відступали?
Згадайте про бій за Москву на узліссі,
І як там стояли на смерть двадцять вісім,
За ними Москва, а за нами — Дніпро,
Поля України і наше добро.
Не можна, солдати, й на крок відступати,
Так будемо, браття, до скону стояти!

Учень.

За Україну в боях умирили
Однаково — дорослі і малі,
За довгі роки ще не розшукали
Усіх могил солдатських на землі.

2-й ведучий. І сьогодні ми знову переживаємо
Віль, згадуємо подвиг героїв, які в облозі,
задиhaючись від ран, від спраги, нестачі снарядів,
відповідали на всі ультиматуми ворога командою:
«Вогонь!».

Учень.

І ми зрозуміли: не десь і не хтось,
А тут ось на смерть ми станем.

1-й ведучий. Матері першими відчули на собі
вітри війни. Вони віддавали їй своїх синів, ріки
материнських сліз і безкрайне море чекання.

Учні.

Матінко рідна, матусю ласкава!
В горі пекучому, в лютій журбі
Бродиш ти десь по дорогах кривавих,
Ждеш, виглядаєш розради собі.

Змучилось серце моє за тобою,
Вітром би мчав над горбами доріг,
Соколом знявся б на Россю-рікою,
Голубом сів би на рідний поріг.

Мамо-лебедонько! Щирого слова
Знаю дойде аж до тебе луна.
Слухай же, матінко, скоро вже знову
Рястом розквітне на серці весна.

Ми пронесем через ріки і гори
Помсти святої вогненну грозу.
Чорною кров'ю оплатить нам ворог
Кожну твою материнську сльозу.

2-й ведучий. Давно зрівнялися з землею траншеї,
заросли травною окопи. На полум'яних дорогах
залишилися незліченні могили. Скільки років
минуло, а й сьогодні в очах ветеранів вогніють
шляхи Великої Вітчизняної війни. Вони
пам'ятають страшні картини боїв, які точилися
там, де нині колосяться ниви, буяють квіти,
дзвенить пташиний спів.

Та час неблаганний. Усе більше йде з життя
сивочолих ветеранів, обпалених вогнем війни.

Станемо тут! Хоч би довелось

Бачити світ востаннє.

— Залп на себе? — ... Горять бинти.

Граната остання рветься...

Умерти? Не вмерти — перемогти!

Струмує із серця в серце.

1-й ведучий. Неспокійна пам'ять воскрешає
перед нами епізоди битв тих років. Бій за Дніпро
для багатьох воїнів, які брали в ньому участь,
залишився останньою вершиною — символом
солдатського подвигу. Честі й доблесті.

2-й ведучий. Ця війна була особливою. І
називалась вона Великою Вітчизняною, бо вся
країна від малого до великого піднялась на
боротьбу з ворогом. Свою частку в перемогу
внесли і діти. В роки війни тисячі їх боролись на
фронті, в діючій армії, підпіллі, партизанських
загонах.

Інсценізація

(Уривок з оповідання О. Довженка «Мати»).

Біжить Василь, увесь мокрий од довгого бою,
біжить у великій тривозі. Як же він бився перед
рідним селом! Розвідником був, нищив точки,
розніс гранатою дзота, що був колись дядьку за
хату. Прогнали ворога. Пробіг Василь усе село, все
те, що звалося колись селом. Дві сотні печищ,
спалені сади, ями і безліч одубілих ворогів у
багнищі й крові.

— Мамо, де ви? Це я, Василь, живий... Я вбив їх,
мамо, коло двох сотень... Де ви!..

Підбіг Василь до двору. Отут був двір під самою
горою.

— Мамо, матінко моя, де ви? Рідна, чому ж ви
мене не стрічаєте? Чом не чую вашого тихого
голосу? Де ви, голубко, матінко моя сива?

Спинився Василь коло хати, а хати немає.
Василь у двір — нема двору. У сад — нема саду.
Тільки одна стара груша, а на груші мати. О тихий
жах... О незабутній смутку...

Скільки б років не відходило у вічність, але
людська пам'ять буде берегти в своїх глибинах те,
що змушує серце не лише озватись радістю, а й
здрігнутися від невимовного болю співчуття до
тих, чие життя було коротке, обірване чи
осиротіло.

Учениця.

Ми думаєм про вас,

Хто не вернувся з битви.

Ми пам'ятаєм вас і через гони літ.

Ми будемо за вас свій отчий край любити

І на землі своїй лишати добрий слід.

М.Д. Сарабейська, вчитель
с. Калчева, Одеська обл.

Вчитель. Сьогодні у нас незвичайне свято... В цей день ми віддаємо дань пам'яті тим, хто загинув на фронтах Другої світової війни, приносимо слова вдячності живим.

Страшенною і кривавою була та війна – найжорстокішою з війн в усій історії людства. Втягнувши у свій кривавий мир майже всі народи світу, вона принесла на нашу землю страшні руйни, знищила неоціненні скарби, які людство накопичувало багато століть.

Протягом майже чотирьох років продовжувалась неослабна битва з ворогом. Шлях до перемоги був довгим і важким. В жорстких та кровопролитних боях за Москву, Сталінград, Одесу, Севастополь, Ізмаїл, Белград та інші міста наші солдати проявляли мужність і героїзм, що згодом і забезпечило перемогу над ворогом.

3-й учень.

Вставай, країно зоряна,
У ярості святій.
Вставай, ніким не скорена,
З фашистами на бій.

4-й учень.

Хай гине сила темная,
Із тьми не вирина,
Іде війна священная,
Народна йде війна!

5-й учень.

Тут бій колись лунав за берег правий,
Стогнав метал, Дніпро до дна кипів,
Тут батальйони йшли на переправу,
Крізь дикі хащі вогненних стовпів.

Вчитель.

Ота сльоза ніколи не зітреться,
Що в правді нашій і чужій вині...
Лишила Батьківщина біля серця
Своїх синів, загиблих на війні.

Немає нині жодного міста чи села, де б не берегли все те, що пов'язане з подвигом людей. Як символ всенародної вдячності і пам'яті про тих, хто віддав своє життя за Батьківщину, люди запалили полум'я Вічного вогню. Це – вогонь пам'яті живих про загиблих, вогонь пам'яті серця. Це пам'ять – вдячність наша за мирне життя, за чисте небо, це біль за тих, хто віддав життя, щоб ми жили щасливо.

Пам'ятайте: через віки, через роки про тих, хто вже не прийде. Пам'ятайте! Та вшануємо їх хвилиною мовчання.

(Оголошується хвилинка мовчання).

Вчитель. Страшні сліди залишила війна. На території України було зруйновано 714 міст і 28 тисяч сіл. Скільки горя і страждань принесла війна! Кожен день як рік, кожен рік як століття. Все витримали і перемогли.

6-й учень.

Довіку не забути нам атаку,
Смертельний бій, годину ту, коли
Червоний стяг до купола рейхстагу
Бійці крізь дим по сходах тих несли.

(Виконується пісня «День Перемоги»).

Вчитель. Сьогодні поруч із нами ветерани Великої Вітчизняної війни, солдати, які і досі захищають нашу землю, і мені хочеться надати слово нашим гостям.

(Слово надається ветеранам, військовим).

Шановні наші гості! Сьогодні приносимо вам слова вдячності і квіти.

7-й учень.

Ми пам'ятаємо всіх,
Хто віддав життя за те,
Щоб не було війни нової,
Щоб сонце сяяло золоте.

8-й учень.

За Батьківщину у боях вмирили
Однаково дорослі і малі...
За довгі роки ми не розшукали
Усіх могил солдатських на землі.

9-й учень.

Ми вам бажаємо, щоб ви не старіли,
Щоб серцем й душею були молоді,
До рідного краю любов'ю горіли
І користь приносили рідній землі.

Вчитель. Скільки б років не відходило у вічність, але людська пам'ять буде берегти в своїх глибинах те, що змушує серце не лише озватися радістю, а й здригнутися від невимовного болю до тих, чие життя було коротке, обірване. Народна біда ніколи не забудеться, застерігає, навчає бути пильним та чесним перед героями минулих днів.